

Знов чомусь прийшла хвилина смутку

Микола Руденко

Знов чомусь прийшла хвилина смутку.
Попрямую у вечірній ліс.
Запалю солдатську самокрутку
Над окопом, що давно заріс.

Ні, життя легкого обіцяти,
Сонце не могло своїм синам.
Де ти, рік народження двадцятий?..
Перші кулі діставались нам.

Я не знаю, втрата чи здобуток
Те, що надбано в юнацькі дні —
Це боління, цей окопний смуток,
Що живуть відтоді у мені.

Тільки знаю, що в гірку годину
В полі, поміж танкових ровів,
Я промовив:
— Хто ти є, Людино?..
Але й досі ще не відповів.